

opstille de Forbringere, der maa gjøres til Kobberfærdighederne, for at de kunne faae Ret til Kobberfærdighederne, paa anden Maade end saaledes, som af Udvalgets Fleertal er gjort; ligesom heller ikke, at det paa nogen Maade gaaer an at opstille slemmere Forbringere med Hensyn til Kobberfærdighederne, naar man seer hen til, hvorledes Kobberfærdigheden fra Fabrikernes Side fortiden er ordnet. Forøvrigt skal jeg i alt Væsentligt tiltræde, hvad der er ytret af den ærede sidste Taler mod Fleertallets Forslag, idet jeg maa holde mig til det af Regjeringen indbragte Lovudkast; dog kan jeg tiltræde det af ham stillede Endringsforslag, som gaaer ud paa, at Tiden for Lovens Ikrafttræden udsættes til om 5 Aar. Jeg havde rigtignok ønsket, at denne Lov kunde træde i Virksomhed samtidig med Næringsloven; thi det vil jo blive Tilfældet, at der da vil komme til at opstaae vanskelige Forhold for de Næringsdrivende, deels maaftes paa Grund af en for stor Hængselighed fra deres Side, deels ved den mere ubundne Concurrence, hvorfor de ville blive givne til Priis, og hvad nu Kobberfærdighederne specielt angaaer, da vil jo Forholdet for dem blive særdeles vanskeligt; thi medens de paa Landet have Kobberfærdighederne til Concurrenter, ville de jo desuden ogsaa i Byerne faae en forøget Concurrence. Jeg vil meget villig indrømme, at saaledes som Fleertallet har stillet sit Forslag, kan det være vanskeligt nok for den Kobberfærdighed, der sidder i en mindre Forretning, at afbenytte denne Ret; eller for at sige det reent ud, det er ham ikke muligt at benytte den, thi han kan ikke holde Hest og Vogn og en Mand som Besuldmægtiget til Omfæring af de Varer, som han med sin ringe Arbeidskraft kan forarbejde. Der vil imidlertid ikke være Noget til Hinder for — saaledes har jeg egentligt tænkt mig Forholdet ordnet — at flere Kobberfærdigheder forene sig om een Kobberfærdighed; men det vilde dog altid give Anledning til forskjellige Rivninger og Vanskeligheder, og denne Ordning forekommer mig derfor heller ikke at være aldeles tilfredsstillende. Jeg kan ikke negte, at det dog virkelig er ganske besynderligt, at der om Kobber skal gjælde ganske særlige Regler, saa at Folk skulle have Lov til at reise Landet rundt med deres Kobberpottes og andre lig-

nende Varer. Var det endda med andre Ting, kunde jeg forstaae det; jeg kunde begribe, at en Kone kunde trænge til en Taar Kaffe eller til Sukker, Brændevin eller saadanne Ting; men jeg kan ikke forstaae, at man ikke skulde kunne vente, til man kom til Byen, med at anskaffe et Stykke Kobbertøj. Det er i Virkeligheden ikke af den Slags Varer, hvorefter der pludselig opstaaer Efterspørgsel, saa at man ikke kan opsætte Anskaffelsen deraf, indtil Vedkommende gjøre en Reise til Byen. Det er det Besynderligste af Verden, at Kobbertøj skal være den eneste Ting, man kan reise Landet omkring med, medens man ikke maa gjøre det med Jernvarer og Levnetsmidler og Klædningsstykker. Det er egentlig heller ikke Kobbertøj, som meest er blevet fremhævet, men det er det, der følger med ved Siden deraf, nemlig Leer og Skjæreknive; men disse Dele staae ikke i den allerringeste Forbindelse med denne Sag. Efter Forordningen 22 October 1794 og 17 November 1825 er Forfærdigelsen af Leer og Skjæreknive en aldeles fri Næringsvei; man kan forfærdige dem i Land og i By og falde dem fra eget Huus og paa Marked; det er fuldkomment frit. Jeg skal ikke her gaae ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Omløben med Leer og Skjæreknive efter den bestaaende Lovgivning er tilladelig eller ikke; men det er aldeles sikkert, at Kobberfærdighederne ikke have den mindste Ret til at løbe om dermed, mere end enhver Anden; de, som løbe omkring og købe Been, samle Klude, sælge Hægter eller hvad det er — thi der er nogle saadanne særlige Bestemmelser om de Ting — have accurat den samme Ret til at føre Leer og Skjæreknive som Kobberfærdighederne; thi disse have ikke Spor af særlig Ret til at løbe omkring med disse Gjenstande. Hvis man ved nærmere at undersøge og drøfte dette Forhold skulde finde, at det er en fri Ret at løbe om med Leer og Skjæreknive, vil der snart være Andre end Kobberfærdighederne, der vilde gjøre det. Dette staaer som sagt slet ikke i Forbindelse med denne Sag; det maa holdes ganske ude deraf, naar vi ville handle forstandigt, men naar det er Tilfældet, saa siger jeg, hvad Grund i Alverden er der da til, at Kobber skal have denne ganske særlige Ret? Man skulde